ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ

Ὀρθῶς ἐλέχθη, ὅτι κύτταρον τῶν κοινωνιῶν εἶναι τὸ ἄτομον καὶ ἡ οἰκογένεια. Ἐάν, συνεπῶς, τὸ κύτταρον ὑγιαίνῃ, θὰ ἔχωμεν κοινωνίας ὑγιεῖς καὶ ὀρθοποδούσας καὶ τάνάπαλιν. Καὶ ποιὰ ἄλλη οἰκογένεια δύναται νὰ ὑγιαίνῃ, ἐκτὸς τῆς συνιστωμένης διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου καὶ τῆς προϋποθέσεως τῆς ἰσοβιότητος;

Ὁ γάμος θέτει τοὺς πιὸ ὡραίους καὶ ἱεροὺς σκοπούς. Ἀποβλέπει στὴν ἀμοιβαία βοήθεια τῶν συζύγων καὶ στὴν διάδοσι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴν τοῦ Δημιουργοῦ του «αὐξάνεσθε... κλπ.». Βαθύτερος ὅμως σκοπὸς τούτου εἶναι ἡ ἀποκατάστασις τῆς τελείας ἑνώσεως ἀνδρὸς καὶ γυναικος μὲ τὴν προσφορὰν τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης. Ἐφ' ὅσον οἱ σκοποὶ αὐτοὶ εὐοδοῦνται, ὁδηγεῖται ἀσφαλῶς ἡ οἰκογένεια στὴν εὔκολον πλέον ἐπιτέλεσιν τοῦ ὑψίστου ἠθικοῦ της προορισμοῦ!...

Καὶ θὰ εὐοδοθοῦν, ἐὰν δὲν ξεκινήσῃ μὲ ἐλατήρια καὶ κίνητρα τὸν ἐγωϊσμὸ ἢ τὴν χαμηλὴ ἀπόλαυσιν τῶν συζύγων, ἀλλὰ τὸν «ἀγῶνα καὶ τὴν θυσίαν». Ὅσοι προχωροῦν στὸ γάμο μὲ προϋποθέσεις ἐγωϊσμοῦ, πολὺ γρήγορα θὰ ὁδηγηθοῦν στὶς συγκρούσεις καὶ θὰ φθάσουν τὸ ταχύτερον στὸ ὁδυνηρὸ διαζύγιο. Ἀμφιβάλλετε ὅτι ὁ κυριώτερος λόγος τῶν πολλῶν διαζυγίων εἶναι ὁ ἄκρατος ἐγωϊσμός; Ἐπίσης καὶ ὅσοι εἰσέρχονται στὸ γάμο γιὰ τὴν ἱκανοποίησι τοῦ σεξουαλικοῦ των ἐνστίκτου, μετὰ τὸν κορεσμόν(;) τούτου, μὲ τὸ ἕτερον ἄτομον, θὰ ἀναζητήσουν τὴν ἱκανοποίησίν των καὶ ἀλλοῦ. Συνεπῶς, δὲν ἠμποροῦμε νὰ κάνωμε λόγο περὶ συστάσεως ὑγιαινούσης οἰκογενείας μ' αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις. Δύνασθε νὰ προσθέσετε καὶ τὸ μορμολύκειον τῆς προίκας στὰ δύο προηγούμενα. Πάντως, μὲ τοιαύτας προϋποθέσεις, δὲν γίνεται κὰν λόγος περὶ γάμου καὶ οἰκογενείας. Περὶ ἐμπορικῆς καί, μάλιστα, ἐποχικῆς συμβάσεως μᾶλλον.

Ἀντίθετα, ὁ γάμος καὶ ἡ οἰκογένεια, ὁ ἀνθρώπινος καὶ θεῖος αὐτὸς θεσμὸς βασίζεται ἐπὶ τοῦ «ἕνεκεν τούτου καταλείψῃ ἄνθρωπος τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα καὶ προσκολληθήσεται πρὸς ἀνδρὶ ...καὶ οὓς ὁ Θεὸς συνέζευξεν ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω», προϋποθέτει, ὅπως ἐλέχθη, τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν θυσίαν.

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ

Η ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ ΑΠΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΠΛΕΥΡΑΣ

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

τοὺς οἰκείους των διὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ βάσανα τοῦ γήρατος. Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει περίεργο ἔθιμον τῆς φυλῆς τῶν Βακτρίων στὴ Μ. Ἀσία, οἱ ὁποῖοι ἔτρεφον ἀγρίους σκύλους, τοὺς ὁποίους ὠνόμαζον ἐνταφιαστάς, διὰ νὰ καταβροχθίζουν τοὺς γέροντας καὶ τοὺς ἀνικάνους. Φαίνεται, ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὑπέφερον πολὺ οἱ ἄνθρωποι στὴ γεροντικὴ ἡλικία τους, ἐν ἀντιθέσει μὲ σήμερον, ποὺ ἡ ἐπιστήμη διεξάγει πραγματικὸ ἀγῶνα κατὰ τοῦ γήρατος, ἔχουσα καὶ εἰδικὸν κλάδον ἱδρύσει, τὴν γεροντολογίαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ Πολιτεία καὶ ἡ Κοινωνία ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν γερόντων διὰ τῆς ἱδρύσεως καὶ λειτουργίας γηροκομείων, οἴκων εὐγηρίας κλπ. Παρὰ ταῦτα ὅμως, δυστυχῶς, τὸ γῆρας δὲν ἔρχεται μόνον, ἀλλὰ μετὰ πόνων καὶ θλίψεων. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Δαυῖδ εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸν Θεὸ εὐγηρίαν. «Μὴ ἀπώσεις με — λέγει — εἰς καιρὸν γήρως».

Ὑποστηρικταὶ εὐθανασίας: Εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους εὗρεν ἡ εὐθανασία σπουδαίους καὶ ἐνθέρμους ὑποστηρικτάς. Ἐν Ἀγγλίᾳ, ὁ διάσημος φιλόσοφος Βάκων, τὸ 1579 καὶ ὁ ἱστορικὸς Θωμᾶς Μόρεῦ (1478) ἐτάχθησαν ὑπὲρ αὐτῆς, εἰς δὲ τὴν Γερμανίαν ἐπεδοκίμασαν τὴν εὐθανασίαν οἱ σπουδαῖοι φιλόσοφοι Νίτσε καὶ Χαίκελ. Ὑπεστήριξαν δηλαδὴ οὗτοι ὅτι ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου ἕνεκα πόνων ἀφορήτων ἐξ ἀνιάτου νόσου, ἀποτελεῖ φρικτὸ μαρτύριον διὰ τὸν πάσχοντα καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὸ ἐμποδίσωμεν, ἐφ' ὅσον εἶναι βεβαίως μένον τὸ ἀθεράπευτον τῆς νόσου καὶ τὸ ζητήσει ὁ ἄρρωστος, διότι αὐτὸ ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἀνθρωπισμοῦ. Ὁ φιλόσοφος Μαίτερλινγκ, εἰς τὸ βιβλίον του «Ὁ θάνατος», προσεπάθησε νὰ ὠθήσῃ τοὺς ἰατροὺς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς εὐθανασίας, λέγων ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, ποὺ ἡ ἐπιστήμη θὰ καταλάβῃ ὅτι ἐπλανήθη καὶ δὲν θὰ διστάσῃ τότε νὰ συντομεύσῃ διὰ τῆς εὐθανασίας τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανά μας. Τέλος ὁ Λατίνος φιλόσοφος Σενέκας θεωρεῖ τὴν εὐθανασίαν ὡς «ἔξοδον ἀπὸ ἐρειπωμένο σπίτι».

Κεντρικὴ ἰδέα τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς εὐθανασίας εἶναι τὰ συναισθήματα τοῦ οἴκτου καὶ τῆς συμπόνοιας — περὶ τῶν ὁποίων εἴπομεν καὶ ἀνωτέρω — ὅτι εἶναι ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα ἀνθρώπινα συναισθήματα καὶ δύνανται νὰ δημιουργήσουν βαθεῖαν ψυχικὴν συγκίνησιν καὶ νὰ συγκλονίσουν τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τοῦ ἀνθρώπου μέχρι τοῦ σημείου ὥστε ἡ ἀφαίρεσις τῆς ζωῆς τοῦ πάσχοντος νὰ θεωρῆται παρὰ τούτων ὡς πρᾶξις συγχωρητὴ καὶ μάλιστα ἐπιβεβλημένη. Ἀπὸ τοιαῦτα συναισθήματα κατεχόμενοι οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ φίλοι τοῦ διασήμου ρήτορος καὶ πολιτικοῦ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως Μιραμπῶ ὑπεχώρησαν εἰς τὸ αἴτημά του καὶ ἐχορήγησαν εἰς αὐτὸν — πάσχοντα ἐξ ἀνιάτου νοσήματος — ἰσχυρὰν δόσιν ὀπίου διὰ νὰ ἐπιφέρουν εὐθανασίαν του.

ΜΕΘΑΥΡΙΟΝ: Πολέμιοι τῆς εὐθανασίας. Ἐκκλησία, ἰατρικὴ ἐπιστήμη, Πολιτεία.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΒΟΡΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΔΕΝ ΑΠΕΘΑΝΕΝ ΑΠΟ ΦΥΣΙΚΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ;

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ἀνέφερε τὸν Χίτλερ. Τὸ Βερολίνο δὲν ἀπήντησε, ἀλλὰ μετὰ μερικὲς ἡμέρες, ὁ Γκαῖμπελς ἐκυκλοφόρησε μία ἀπὸ τὶς ἀπίθανες τερατολογίες του: ὅτι ὁ Βόρις, δῆθεν, ἐδολοφονήθη ἀπὸ τὴν κουνιάδα του (ἀδελφὴ τῆς Ἰωάννας) πριγκίπισσα Μαφάλντα».

Ἀλλὰ ἡ τερατολογία τοῦ Γκαῖμπελς δὲν στέκει, διότι ἡ Μαφάλντα ἔφθασε στὴν Βουλγαρία μετὰ τὸν θάνατο τοῦ βασιλέως.

Λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό του, ὁ βασιλεὺς Βόρις εἶχε μεταβῆ στὴν Γερμανία, ὅπου συνωμίλησε μὲ τὸν Χίτλερ. Ὁ Γερμανὸ δικτάτωρ, μετὰ ἀπὸ ὅσα συνέβησαν στὴν Ἰταλία, στὶς 25 Ἰουλίου, ἤθελε νὰ βάλῃ τὴν Βουλγαρία νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον τῶν Ρώσσων. Ὁ βασιλεὺς Βόρις ἀρνήθηκε, ὑπενθυμίζοντάς του τὴν ὑποχρέωσι τῆς χώρας του νὰ παραμείνῃ οὐδετέρα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἡ Γερμανία τῆς εἶχε ζητήσει καὶ στὸ ὁποῖον ἡ Βουλγαρία εἶχε παραμείνει ἀπετακίνητη μέχρι τότε.

Ὁ Χίτλερ ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ὁ Βόρις, ἀντιθέτως, διετήρησε ὅλη του τὴν ψυχραιμία. Τοῦ εἶπε: «Τὸ καθῆκον μου εἶναι νὰ μὴ ἀπογοητεύσω τὸν λαό μου. Τὰ λόγια καὶ οἱ ὑποσχέσεις περὶ νίκης διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως μυστικῶν ὅπλων, δὲν ἀρκοῦν».

Ἡ ναζιστικὴ Γερμανία ἀντεπροσώπευε σοβαρὸ κίνδυνο γιὰ τὴν Βουλγαρία, ἀλλὰ καὶ ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία ἦταν μία ἀπειλὴ ὄχι λιγώτερο ἀνησυχητική. Οἱ Ρῶσσοι ἀσκοῦσαν συνεχῶς πίεσι ἐπὶ τῶν Βουλγάρων γιὰ νὰ τοὺς πείσουν νὰ ἐκδηλωθοῦν ὑπὲρ αὐτῶν. «Μετὰ τὴν ἀναχώρησι μιᾶς σοβιετικῆς ἀποστολῆς, ποὺ εἶχε ἔλθει γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ — γράφει ἡ Ἰωάννα — ὁ Βόρις μοῦ ἐκμυστηριεύθηκε τὴν ψυχική του κατάστασι, μὲ μιὰ εἰκόνα ποὺ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ: «Νοιώθωσὰν ἕνα κοχύλι κάτω ἀπὸ τὰ πόδια ἑνὸς ἐλέφαντος».

Ἀπὸ τὰ λεγόμενα τῆς τέως βασιλίσσης, προκύπτει ὅτι τόσον οἱ Γερμανοί, ὅσο καὶ οἱ Ρῶσσοι εἶχαν λόγους νὰ θέλουν νὰ σκοτώσουν τὸν Βόριδα. Ποιοί, ὅμως, τὸν σκότωσαν; Οἱ Γερμανοὶ ἢ οἱ Σοβιετικοί;

«Στὴν ἐπιθεώρησι «Λάϊφ», τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1962 — γράφει ὁ δημοσιογράφος Ἀρτιέρι στὸν πρόλογο τῶν «Ἀπομνημονευμάτων» τῆς Ἰωάννας — ἐδημοσιεύετο ἡ ἀφήγησις ἑνὸς Σοβιετικοῦ κατασκόπου, ὁ ὁποῖος ἐπραγματοποίησε, γιὰ λογαριασμὸ τῶν Σοβιετικῶν φυσικά, ἀρκετὲς πολιτικὲς δολοφονίες, χρησιμοποιώντας ἕνα ἄγνωστο ἀκόμη δηλητήριο, ποὺ διὰ τῆς εἰσπνοῆς προκαλοῦσε στὸν ὀργανισμὸ συμπτώματα ὅμοια μὲ αὐτὰ ποὺ παρουσίαζε στὴν ἀσθένειά του καὶ ὁ Βόρις: θρόμβωσι τῶν στεφανιαίων, οἰδήματα κλπ. Ἐπὶ πλέον, τὸ δηλητήριο αὐτὸ δὲν παρουσίαζε ἴχνη μετὰ τὸν θάνατο. Συνεπῶς, μὲ τὸ δηλητήριο αὐτὸ μποροῦσε νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ «τέλειο ἔγκλημα». Ἀραγε, μήπως ἐχρησιμοποιήθη τὸ «ὅπλο» αὐτὸ γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ Βόριδος;

Ἕνα ἐρώτημα, στὸ ὁποῖο ἴσως κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ πάρῃ τὴν ἀπάντησι.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

πράγματα πόσο ὁ Χριστιανισμὸς θέλει τοὺς ὀπαδούς του νὰ προσέρχωνται μὲ ἀπόλυτη ἐλευθερία καὶ χωρὶς κανένα ἐξαναγκασμὸ καὶ ἐπηρεασμό. Καὶ δυσκολίες καὶ κακώσεις καὶ θανάτους προλέγει τὸ Εὐαγγέλιο γιὰ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Ἐσταυρωμένου. Γι' αὐτὸ καὶ καταδικάζεται ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ ψυχὴ καὶ προκαλεῖ τὴν ἀγανάκτησί της ἡ τρομοκρατία τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Ἐννοεῖται, ὅτι, παρὰ τὰ μεμονωμένα κατὰ καιροὺς κρούσματα ὑπερφραγκικῆς δεσποτικῆς νοοτροπίας, ποὺ κατεδίκασε ἡ ὀρθόδοξος χριστιανικὴ συνείδησις, οὐδέποτε στὸ χῶρο τῆς Ὀρθοδοξίας ἐνεφανίσθη ὁ παθολογικὸς φανατισμὸς τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Ἀντιθέτως ἀπὸ ὅ,τι ἔγινε στὴ Δύσι, ἡ Ἐκκλησία μας στοὺς καιροὺς τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως ἐγνώρισε ὁλοκαυτώματα θυσίας χάριν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας!

Βεβαίως, ἡ «Ἱερὰ Ἐξέτασις» μὲ ὅλην της τὴν φοβερότητα, «ἐὰν κριθῇ μὲ καθαρῶς κοσμικὰ ἐξωχριστιανικὰ κριτήρια (καὶ μὲ τέτοια μόνον κριτήρια θὰ τὴν κρίνῃ ἐκεῖνος ποὺ δὲν δέχεται τὸν χριστιανισμὸν ὡς κριτήριον) δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ξένον πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην Ἱστορίαν. Εἶναι φοβερόν, ἀλλὰ εἶναι ἀνθρώπινον καὶ ἀπὸ καθαρῶς ἀνθρωπίνης ἀπόψεως ἐξηγεῖται πλήρως».

Γιὰ τὴν χριστιανικὴ ψυχὴ ὅμως εἶναι ἔγκλημα ἀποτρόπαιο αὐτὴ ἡ τρομοκρατία καὶ προκαλεῖ ἀγανάκτησι καὶ φρίκη καὶ πόνο. Γιατί, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὸ παράδειγμα τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως τὸ τόσο κτυπητὸ τοῦ θρησκευτικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ, ὑπογραμμίζει ἔντονα πόσο εὔκολα οἱ λαοὶ πωλοῦν τὰ πρωτότυπα τῆς ἐλευθερίας ἀντὶ «πιναρίου φακῆς». Παραδίδουν τὴν θέλησί τους ἄβουλα καὶ πειθήνια στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐκπροσωποῦν κατὰ τρόπο ἀνεπίτρεπτο τὴν θρησκευτικὴ πίστι. Ὁρκεῖται περὶ νοσηροῦ καὶ παθολογικοῦ φαινομένου ἄκρως ἀνησυχητικοῦ, ποὺ ἀποκαλύπτει παρέκκλισι ἐπικίνδυνο ἀπὸ τὴν γνησία ἐκκλησιαστικὴ παράδοσι. Καὶ πέφτει στοὺς φωτισμένους παιδαγωγοὺς ὁ κλῆρος τῆς εὐθύνης τοῦ ὀρθοῦ προσανατολισμοῦ τῶν νέων ἀνθρώπων.

ΣΤΑΥΡΟΣ Σ. ΣΕΡΕΤΗΣ

ΣΧΟΛΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

Ἀντιθέσεις στὰ Νεοελληνικὰ Ἀναγνώσματα

ΥΠΟ ΤΟΥ κ. Γ. ΣΤΑΘΑ

Ἕνα μεγάλο πρόβλημα, ποὺ μᾶς ἔθεσεν ἡ μεγάλη ἐκπαιδευτικὴ μεταρρύθμισις, ἡ ὁποία ἔπρεπε κατὰ κάποιον τρόπον νὰ γίνῃ, εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς γλώσσης, ἡ ὁποία ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μὲ ὅλας τὰς ἐκδοθείσας μέχρι σήμερον Γραμματικάς.

Πρὶν ἐκθέσωμεν ὡρισμένας παρατηρήσεις ἐν σχέσει μὲ τὴν σύνταξιν τῆς νέας Γραμματικῆς, θὰ παρακαλούσαμε τὸν ἀξιότιμον κ. ὑπουργὸν ἐπὶ τῆς Παιδείας νὰ διατάξῃ τὸ ταχύτερον τὴν κατάργησιν καὶ τῆς Γραμματικῆς τοῦ Ο.Ε.Σ.Β. καὶ τοῦ Ἀναγνωστικοῦ ἀπὸ ὅλας τὰς τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ, διότι ἔρχονται εἰς τρομερὰν ἀντίθεσιν καὶ δὲν γνωρίζει κατὰ ποῖον τρόπον πρέπει νὰ διδάξῃ τὴν Γραμματικὴν εἰς τὸ σχολεῖον του ὁ ἐκπαιδευτικός.

Μιὰ ματιὰ ἂν ρίξῃ κανεὶς εἰς ὁποιοδήποτε Ἀναγνωστικὸν τοῦ Δημοτικοῦ, θὰ ἰδῇ τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων μας. Καὶ διὰ καλυτέραν ἀπόδειξιν, παραθέτομεν ὡρισμένας λέξεις ἑνὸς Ἀναγνωστικοῦ, ποὺ δὲν ταιριάζουν καθόλου μὲ τὴν Γραμματικὴν ποὺ κυκλοφορεῖ εἰς τὰ Σχολεῖα. Π. χ. μίσος, τρελά, σπαραχτικότερος, ἀπολύονταν, ἔριξε, κατόρθωσαν, μήνα, τῆς πατρίδας, γυναίκα, ἀργυρὰ σκεύη, τὴν πεῖνα, σφαίρα κλπ.

Αἱ παραπάνω λέξεις εἰς τὸ αὐτὸ βιβλίον ἀναφέρονται καὶ μὲ τὴν γραφήν, τὴν ὁποίαν παραδεχόμεθα μέχρι τώρα ὡς ὀρθήν.

Ἀφοῦ ἀσχοληθήκαμε ἀρκετὰ μὲ τὶς ὑπάρχουσες μέχρι τώρα Γραμματικές, καταλήξαμε σὲ ὡρισμένους γενικοὺς κανόνας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ξεκινήσῃ κάποιος, γιὰ νὰ φτιάξῃ τὴ νέα Γραμματική.

Κατὰ τὴν ταπεινήν μας γνώμην, εἰς κεντρικὰ σημεῖα εἶναι οἱ ἑξῆς:

Α΄ ΤΟΝΙΣΜΟΣ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ, ΕΠΙΘΕΤΩΝ, ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ:

α) Ἡ μακρόχρονος παραλήγουσα πρὶν ἀπὸ βραχύχρονον λήγουσαν, νὰ παίρνῃ περισπωμένην, ὅπου καταλήξεις εἶναι αί, οι, ε, ο καὶ α διὰ τὰ οὐδέτερα. β) Ὅλες οἱ γενικὲς νὰ παίρνουν περισπωμένην ὅταν τονίζωνται εἰς τὴν λήγουσαν, π. χ. τοῦ ψωμᾶ, τῆς ἀλεποῦς. γ) Τὰ δίχρονα α, υ, ι νὰ εἶναι γενικῶς βραχύχρονα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ α στὸ τέλος τῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν καὶ τὸ ι στὸ τέλος τῶν οὐδετέρων, π. χ. τοῦ αἰώνα, ἡ πεῖνα, τὸ μαχαίρι. Ἡ περισπωμένη νὰ διατηρηθῇ στὶς λέξεις γῆ, φῶς καὶ εἰς τὰ κύρια ὀνόματα Περικλῆς, Ἀθηνᾶ, Ἑρμῆς κ. ἄ.

Β΄ ΤΟΝΙΣΜΟΣ ΡΗΜΑΤΩΝ:

Γενικῶς, ὅλα τὰ δίχρονα νὰ εἶναι βραχύχρονα στὴ λήγουσα, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς περιπτώσεις: α) Τὸ ἄτονον α στὴ λήγουσα τῆς προστακτικῆς π. χ. πῆδα, ρώτα κλπ. Ἐπίσης στὶς καταλήξεις -ᾶμαι, -ᾶσαι, -ᾶται καὶ -ᾶμε, -ᾶτε, -ᾶνε. Εἰς τὰς ἄλλας περιπτώσεις, τὸ α τῆς παραληγούσης εἶναι βραχύχρονο.

Γ΄ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΑ:

Ἡ μακρόχρονος λήγουσα τῶν ἐπιρρημάτων παίρνει περισπωμένη (ἀλλοῦ, ἐδῶ, ἐκεῖ, μεμιᾶς, μονομιᾶς, καλῶς), ἐξαιροῦνται τὰ «ποὺ», «πῶς», μόνον ὅταν εἶναι παμψηφεί, εἰδεμὴ καὶ μερικὰ ἄλλα.

Δ΄ ΠΝΕΥΜΑΤΑ:

Δι' αὐτὰ δὲν προτείνομεν τροποποίησιν, ἂν καί, κατὰ τὴν γνώμην μας, δὲν ἐξυπηρετοῦν κανένα τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο.

Ε΄ ΤΟ ΚΟΜΜΑ:

Περισσότερη προσοχὴ πρέπει νὰ δίνουμε εἰς αὐτό, διότι βοηθεῖ σημαντικὰ νὰ καταλάβωμε ἕνα κείμενο, ἐνῷ τὸ κακό του μεταχείρισμα δημιουργεῖ παρανοήσεις. Τὰ ἄλλα σημεῖα τῆς στίξεως νὰ τὰ μεταχειριζόμεθα ὅπως πρίν.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΛΙΣΙΣ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ:

α) Ἡ δοτικὴ νὰ φύγῃ, ἐκτὸς ἀπὸ ὡρισμένας ἀπολιθωμένες προτάσεις: ἐν τάξει, ἐλέῳ Θεοῦ, φύσει καὶ θέσει, τοῖς μετρητοῖς, δόξα σοι ὁ Θεὸς κ. ἄ. β) Ἡ τρίτη κλίσις νὰ ἁπλοποιηθῇ καὶ νὰ κλίνεται στὰ περισσότερα ὀνόματα κατὰ τὴν πρώτην κλίσιν, μὲ τὴν προϋπόθεσιν νὰ διατηροῦν τὰς καταλήξεις τοῦ πληθυντικοῦ μὲ μερικὰς μεταβολάς (π. χ. ὁ αἰώνας, τοὺς αἰῶνες). γ) Τὰ ἀνώμαλα οὐσιαστικὰ νὰ ἑρμηνευθοῦν μὲ τὴν νέαν Ἑλληνικὴ γλῶσσα, π. χ. τὸ πῦρ = φωτιά, ὁ πρέσβυς = πρεσβευτὴς κ. ἄ.

Γ΄ ΚΛΙΣΙΣ ΡΗΜΑΤΩΝ:

α) Ἀπὸ τὶς ἐγκλίσεις τῶν ρημάτων, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες, νὰ δεχθοῦμε τὴν ἑρμηνευμένην Εὐκτική, τὴν ἁπλῆ Προστακτική, ἀναλυτικὰ ἀπαρέμφατα καὶ ὡρισμένα εἴδη μετοχῶν. β) Τὰ ρήματα ποὺ ἔχουν κατάληξι -μι, νὰ ἁπλοποιηθοῦν, π. χ. τίθημι = βάζω, θέτω, δείκνυμι = δείχνω.

Ἡ γνώμη μας αὐτὴ εἶναι σταχυολογήματα ἀπὸ πολλὰς Γραμματικὰς καὶ δὲν νομίζομεν, ὅτι θὰ φέρουν τέλος εἰς τὸν τραγέλαφον τῆς γλώσσης, διότι κατὰ τόπους ὑπάρχουν ἰδιωματισμοί, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χαθοῦν. Μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς δὲν ἐπιδιώκουμε τὴν κατάργησιν τῆς Καθαρευούσης, ἡ ὁποία πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ διδάσκεται εἰς τὰ γυμνάσια, διότι εἶναι ἡ πηγή, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίσθη ὁ μεγάλος Ἑλληνοχριστιανικὸς Πολιτισμός, ἐγράφησαν τὰ συγγράμματα τῶν προγόνων μας, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ὑμνολογία καὶ τὰ συγγράμματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ὅλη μεταρρύθμισις τῆς Γραμματικῆς καὶ ἡ σύνταξις τοῦ προγράμματος εἶναι θέμα πλέον ἁρμοδίων.

Γ. Ν. ΣΤΑΘΑΣ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος, τῇ βοηθείᾳ τῆς Κοινωνικῆς Λειτουργοῦ, ὡς καὶ ἐκ τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Σχολείου, τῇ βοηθείᾳ τῶν παιδαγωγῶν. Τὸ ἔργον τοῦ Συμβούλου Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ εἶναι ὑπεύθυνον, ἐπίπονον καὶ κοπιαστικόν. Πρὸς τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖται μεγάλος βαθμὸς ἀντικειμενικότητος, ἡδξημένη προσοχὴ καὶ ἀνάλογος εὐθυκρισία. Ἡ ἐργασία κεῖται μακρὰν ὑποκειμενικῶν ἐπιδράσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ ἠλλοίωνον τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα.

Εἰς τὴν χώραν μας τοὺς πρώτους Συμβούλους Ἐπ. Προσανατολισμοῦ διώρισε τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὸ ἔτος 1957. Ἤδη, 35 ἐξ αὐτῶν ὑπηρετοῦν εἰς τὰ Κέντρα Ἐπαγγ. Προσανατολισμοῦ, τὰ ὁποῖα λειτουργοῦν εἰς τὰ κατὰ τόπους Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας. Τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας ἔχει ἰδικόν του πρότυπον Κέντρον Ἐπαγγ. Προσανατολισμοῦ, εἰς δὲ τὰς Παιδαγωγικὰς Ἀκαδημίας καὶ τὸ Διδασκαλεῖον Μ. Ἐκπαιδεύσεως ἔχει εἰσαχθῆ εἰδικὸν μάθημα. Ὁ θεσμὸς τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ ἔχει μεγάλην κοινωνικὴν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα.

Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ θεσμοῦ τούτου λαμβάνομεν ὡς δεδομένον τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀτόμου καὶ διαλέγομεν τὸ ἐπάγγελμα ἢ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἐξασκήσῃ. Ἡ κοινωνικὴ σημασία τοῦ θεσμοῦ ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀνεξαρτήτως ψυχοσωματικῶν μειονεκτημάτων ἢ ἱκανοτήτων, νοιώθουν τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς καὶ εὑρίσκουν τὴν χρησιμότητά των. Εἰς κάθε ἄνθρωπον ἀντιστοιχεῖ ἕνα ἔργον, ἕνα ἐπάγγελμα, μία ἀποστολή, ἀρκεῖ ὁ ἴδιος νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ νὰ μὴ ἐπηρεασθῇ ἐκ κριτηρίων ξένων πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν πραγματικότητα τοῦ ἑαυτοῦ του.

Εἰς πλείστας τῶν περιπτώσεων παρατηροῦμεν, ὅτι κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπαγγέλματος ὑπεισέρχονται ὑποκειμενικοὶ παράγοντες, ὡς αἱ ἰδιαίτεραι προτιμήσεις τῶν γονέων, οἰκονομικοὶ λόγοι, ἡ ἀναγνώρισις καὶ ἡ προβολή, ἡ ἀντίληψις περὶ δήθεν ὑψηλοῦ κύρους ὡρισμένων ἐπαγγελμάτων, ἡ οἰκογενειακὴ παράδοσις καὶ διαδοχὴ κ. ἄ. Εἰς διάφορα τὰ ἀνωτέρω ὑποκειμενικὰ ἐπιδράσεις συνεπικουρεῖ καὶ ὁ ψυχικὸς κόσμος τοῦ ἐφήβου, ὁ ὁποῖος δὲ εἶναι ἀπηλλαγμένος ἐπιβλαβῶν ψευδαισθήσεων, αἱ ὁποῖαι τὸν ὁδηγοῦν εἰς ἐσφαλμένας ἐντυπώσεις καὶ ἀποφάσεις.

Ἀπαιτεῖται, λοιπόν, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἔμπειρος καὶ οὐσιαστικὴ ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος. Μία συστηματικὴ βοήθεια καὶ συμπαράστασις εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὸν ἔφηβον, μάλιστα δὲ εἰς περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν οὗτος εἶναι δύσκολον νὰ διακρίνῃ τὴν πραγματικότητα καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον του.

ΚΡΑΣΙ δύο ἐτῶν πωλεῖται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς, λόγῳ ἀναθαρίσεως, εἰς λίαν συμφέρουσαν τιμήν. Πληροφορίαι Γεροκωστοπούλου ἀριθ. 27, ταβέρνα τὰ «Κούτσουρα».

ΙΑΤΡΟΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΧΑΤΖΗΙΩΑΝΝΟΥ, εἰδικὸς Νευρολόγος Ψυχίατρος, ἐγκατασταθεὶς προσφάτως εἰς τὴν πόλιν μας, δέχεται καθ' ἑκάστην ὁδὸς Παντανάσσης 45, τηλ. 36-50 (τ. Ἰατρεῖον Θρασ. Κωνσταντίνου).

***

Οἱ ὀδοντίατροι ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΣΚΟΥΡΑΣ καὶ ΘΕΟΔΩΡΑ ΣΚΟΥΡΑ, δέχονται εἰς τὸ Ἰατρεῖον των Μαι